

ÇOCUKLARIMIZ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 22.04.2007 tarihli (6.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Kardeşler,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin Ümmet'i için gösterdiği gayret eğer Ümmet'i tarafından aynı gayretle olmasa bile bir himmetle, ciddi bir destekle cevap bulmazsa Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in gösterdiği gayret sonuç vermez. O Ümmet'ini ne kadar yükseltmek isterse istesin, aşağıda kalmak isteyen bir gruba yapabileceği bir şey olmaz. O, aslında bir karış giderse Ümmet'inin O'na iki karış gelmesi lazım. O, bir derse Ümmet'i iki yapacak ki kurtulması gereken, kazanması gereken Ümmet olduğu için, Ümmet kazanabilsin. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin sözlerini, hadis-i şeriflerini, getirdiği Kur'an-ı Kerim'i dinleyebildiği kadar dinleyen, beğendiğini yapan, beğenmediğini yapmayan bir mantıkla, sahiplenen bir ümmet, bizim bütün iyi niyetimize rağmen, işte çok seviyor olmamıza rağmen, başında Muhammed aleyhisselam gibi büyük bir Peygamber bulunduğu halde sokak hayatı yaşamaya mahkûm olur. Çelişkimiz, yaşadığımız berbatlık budur kardeşler. Bugün biz, Muhammed aleyhisselamın Ümmet'i olmak şerefine erdiğimiz halde evlerimizdeki hayat, O'nun rehberliğinde yaşanacak bir hayat değil maalesef. Ticarethanelerimizde yaşadığımız ticaret, O'nun öğrettiği şeyleri yaşamış Müslümanlar'ın ticareti değil. Evliliğimiz, O'nun gösterdiği evlilik değil. Namazımız bile O'nun gösterdiği namaz mıdır, değil midir, o da belli değil. Biz ne yapmamız lazım? Allahu Teâlâ ne diyor Kur'an-ı Kerim'de: "Ahireti umanlar için –yani ahirette cenneti umanlar için- Allah'a yaklaşmak isteyenler için örnek Peygamber'dir." diyor.

Biz kardeşler, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i güzel sözler söyleyen, nasihatler yapan bir hoca efendi gibi göremeyiz. Nasıl olmamız gerektiği gibi bakmak zorundayız biz. İnşallah bu gayretimiz, bu saatte burada toplanışımız böyle bir niyetin ürünüdür. Diliyoruz Allah Teâla da O'ndan hakikatiyle istifade etmeyi hepimize nasip etsin.

Kardeşler,

Bugünkü dersimizde Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in çocuklarla ilgili sözlerinden bir demet okuyacağız, kendimize ondan nasipler çıkaracağız. Elbette burada dinlediğimiz veya başka bir yerde okuduğumuz sözlerini yüzde yüz yaşayamayabiliriz. İnsanız ve takatimiz buna yetmeyebilir ama lütfen kendimize pay çıkarmasını bilelim. Şimdi bir hadis-i şerifini okuyacağız. O hadisi şeriften sonra evimize gittiğimizde ashabi kiram gibi yapmalıyız. Ne yaptı ashabi kiram? Bir söz öğrendiler, bir hadis öğrendiler, bir ayet öğrendiler, evlerine gittiler akşam, ailece oturdular, bugün Peygamber aleyhisselama inen ayetlerle ilgili bizim evde bir yanlışlık var mı bir eksiklik var mı tahlil ettiler, gittiler öbür gün bir ayet daha öğrendiler. Bu neye benziyor biliyor musunuz? Gidip yüz gram peynir alıp, onu tüketip ondan sonra yüz gram daha peynir alan ve peynirini israf etmeyen, kıt kanaat geçinen ama aç kalmayan birisine benziyor. Bizim durumumuz da tenekelerle peynir alıp yarısını çürüten insana benziyor. Var, çok kitaplarımız var, çok bilgilerimiz var, çok konferanslar dinliyoruz. Çok, çok, çok. Ama uygulamaya gelince hadis-i şerifleri çürütüyoruz. Ayetleri çürütüyoruz maalesef. İnşallah buna da bir çeki düzen vereceğiz ve Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in arzu ettiği gibi, bizden istediği gibi bir ümmet olmaya inşallah gayret edeceğiz.

Şimdi elinizdeki broşürden izlemeye çalışalım arkadaşlar: Ebu Hureyre radiyallahu anh rivayet ediyor: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdular: -Bir nasihat etmiş, Ebu Hureyre hazretleri bunu ondan duymuş -Allah ondan razı olsun- diğer onun talebeleri duymuşlar, hadis-i şerif elhamdülillah bize kadar ulaşmış. Şimdi bakınız Peygamber aleyhisselam Efendimiz ne buyuruyor?- ‘Her doğan çocuk, fitrat üzere doğar. Anne-babası onu Yahudileştirir, Hristiyanlaştırır veya Mecusileştirir. Hayvanın kusursuz doğması gibi hiç eksik doğduğunu görüyor musunuz?’”

Arkadaşlar, fitrat orijinallik demek. Her çocuk orijinal doğar. Ne demek orijinal? Yahudi değil, Hristiyan değil, hiçbir şey değil tertemiz, berrak. Bembeyaz doğuyor her çocuk. Sonra, anne ve baba o çocuğu Yahudileştiriyor veya Hristiyanlaştırıyor veya Mecusileştiriyor. Mecusilik, ateşe tapan eski bir dinin adı. Şimdi hidrellez diye yeni yeni tekrar piyasaya çıktı. Bu ateşten atlama hastalığı var ya. Ateşleri sokaklarda yakıyorlar filan. Mecusiliğin aslı o. Kayboldu mayboldu derken, hatta bu hadisi ilk ben çocukken “doğduğumda böyle bir din yok, niye ben şimdi bunu okuyorlar” diye merak ediyordum, sübhanellah çıktı tekrar. Ama “bahar bayramı” diye çıktı. Çıkarken de “ateş bayramı” diye çıkmamıştı. Gene baharda çıkmıştı. Demek ki kardeşler, Efendimiz sonra bir örnek veriyor: Bir inek yavru doğururken bazen iki ayaklı, bazen altı ayaklı, bazen yedi ayaklı, bazen bir ayaklı, bazen ayaksız olarak doğmuyor ki. İnek doğurdu mu klasik yavrusunu, buzağısını doğuruyor. Nasıl inekler, koyunlar ve diğer hayvanlar standart doğuruyorlar, her çocuğu da Allah standart yaratıyor.

Şu anda kardeşler, şimdi biz, Efendimiz aleyhisselamdan ne ders alacağız? Senin yavrun, senin yavrun on altı yaşına geldi, yirmi altı yaşına geldi, otuz yaşına geldi, iyi bir ümmet olmadı ise ilk sorumluyu Efendimiz aleyhisselam gösteriyor: anne ve baba. Bembeyazdı o çocuk, bembeyazdı. “E Kur’an kursuna gönderdik, imam hatibe gönderdik”. Burada cevap verilmesi gereken bir şey var. Nedir o? İmam hatibe gönderdin, temiz bir çevreden mi gönderdin? Kaç yaşında eğitime başladın? Sekiz yaşında, on yaşına kadar futboldan vs.ye kadar bütün melanetleri, bütün rezaletleri zihnine koydun, bir defa bembeyaz kâğıt karalandı. O karalanmışın üzerinde Kur’an yer bulamaz kendisine, Sünnet yer bulamaz.

Kardeşler,

Çocuklarımızı Allah tertemiz yaratıyor. Eğer bir çocuk, bir yaşında baba demeye başlıyorsa iki yaşındayken “ben acıktım” demeye başlıyorsa bunun eğitimi başlamış demektir. Eğitim başlanmış. Sekiz yaşında ne öğreteceksin ki buna? Sekiz yaşında dolmuş oluyor. Çocuklar sekiz yaşında hangi hanımla evleneceğine, kaç çocuğu olacağını da kararlaştırıyorlar. Sekiz yaşında, yedi yaşında çok geç kardeşler. Ve eğitim, Kur’an kursuna vermek demek değil. Eğitim, imam hatibe vermek demek değil. Eğitim çocuğun gözünü doldurmak demektir. O dolgunluğu televizyon sağlıyor, teyzeleri sağlıyor, akraba sağlıyor. Küçük çocuğa, yumurta kadar top alıyorsun, ilerideki futboluna yatırım yapıyorsun çocuğun. Sen baba olarak, anne olarak “filan takım filan takımı yendi” diyorsun eğitimi başlatıyorsun evde sen. Futbolperest yapıyorsun evde sen çocuğu.

Kardeşler,

Efendimiz aleyhisselamın sözünü iyi anlayalım: Berrak tertemiz bir çocuk bize verildi. Çok berrak, tertemiz bir çocuk hepimize veriyor. Verdiği gün doğdu mu çocuk, eğitime başlıyor. Mesela; çocuk, iki günlükken eğitim görüyor mu? Görüyor tabi. Tabi görüyor. Ağlamaya başlayınca: “annesi

ağlama yavrum, geldim yavrum, cici yavrum, ninni büyüsün, ninni büyüsün” diyor. Bu sözü duyunca çocuk ağlıyor mu ağlamıyor mu? Kesiyor ağlamayı. Annesi “ninni yavrusu, geldi” diyor mutfaktan. İki günlük çocuk. Demek ki iki günde bile eğitim almış oluyor çocuk. Anne onu, sübhanallah, geldim tatlım, la ilahe illallah dese onunla susacaktı. “Geliyor, ninnisi, tıpışı, topuşu geliyor” diyor onunla susuyor. Eğitim, gülmeyin arkadaşlar, bu sözleri duymuştuk hep, seksen kilo doğan yok içimizde. Eğitim bir günlükken başlıyor, eğitim hamileyken başlıyor. Daha önceki derslerden birinde örnek vermiştim, adam çocuğu müzisyen olsun diye kadına hamile kaldıktan sonra gitar çalmaya başlamış hanımının yanında. Bu da bilimsel bir şey arkadaşlar. Çocuk üç aydan sonra annesinin, babasının konuştuklarını duyuyor. Dört ayda çocuk canlı bir adam haline geliyor, kadın haline geliyor ana rahminde. Dolayısıyla Kur’an kursuna vermek, olsa olsa cila işi yani. Son rötuş içindir. İmam hatibe gitmiş çocuk, çoktan ne olacaksa olmuştur zaten. Bunun için bu hadis-i şerifi zihnimize koyuyoruz.

Efendimiz aleyhisselam neye dikkatimizi çekiyor? Doğumda Allah’ın orijinal tertemiz çocukları bize lütfettiğine işaret ediyor. Ondan sonra anne-baba olarak oturup biz kendi sorumluluğumuzun altında kalıp kalmadığımıza dikkat edeceğiz. Bu, birinci hadis-i şerifimiz. İnşallah bundan pay çıkaracağız. Eğer anneysek babaysak, hazırlıklı olacağız. Dedeysek istiğfar etmek için, hiç olmasın ben hata ettim mi etmedim mi diye. Genç, bekâr kardeşlerimiz varsa hemen Allah’a hamd edecekler, elhamdülillah henüz çocuk sahibi olmadan bunu duydum, buna göre yatırım yapacağız. Ne yapacak kardeşeler o da ne yapacak? Çocuğunun eğitime bekârken başlayacak. Güzel, zengin, varlıklı kız yerine, ana arayacak, ana. O da bu şekilde bu hadis-i şeriften istifade etmiş olacak.

İkinci hadisi dinliyoruz kardeşler, Abdullah ibni Abbas radiyallahu anh radiyallahu anhumadan nakledildiğine göre şöyle demiştir: Abdullah ibni Abbas arkadaşlar, Efendimiz’in amcası Abbas’ın oğludur. Efendimiz aleyhisselatu vesselam vefat ettiğinde on iki yaşlarında bir çocuktu ama Efendimiz amcasının oğlu olduğu için onu çok ciddi bir şekilde yanında bulundurdu ona nasihatler etti. Bir gün de devesi ile bir yere giderken Abdullah’ı devesinin arkasına almış. Hem gidiyorlar hem de ona nasihat etmiş. Bu nasihat arkadaşlar, Efendimiz aleyhisselamın bu sözü, Abdullah İbni Abbas’a olan bu sözünü âlimler on yaşında bir çocuğa hangi karakterde eğitim verileceğinin işareti olarak anlıyorlar. Çünkü bu sözler Abbas’a söylendiğinde ya on ya on bir yaşındaydı. On ve on bir yaşında çocuğun kafasında hangi düşüncelerin oluşması lazım. İmanî esasları nasıl anlamamız lazım onun örneği bu. Bu hadis-i şerif de bu açıdan çok önemli. Çok iyi dinleyelim:

“Bir gün Hazreti Peygamber’in terkinde bulunuyordum. Hayvanın arkasında ikinci koltuk. Arka koltukta bulunuyordum. Bana: “yavrucuğum sana bazı kaideler öğreteyim” dedi ve şöyle buyurdu: “Allah’ın buyruklarını gözet ki Allah da seni gözetip korusun. Allah’ı her işte önde tutarsan Allah’ı yanında bulursun. Bir şey isteyeceksen Allah’tan iste. Yardım dileyeceksen Allah’tan dile. Ve bil ki bütün bir ümmet toplanıp sana fayda temin etmeye çalışsalar ancak Allah’ın senin için takdir ettiği faydayı temin edebilirler. Yine eğer bütün ümmet sana zarar vermeye kalksalar ancak Allah’ın senin hakkında takdir ettiği zararı verebilirler. Çünkü artık kaderi yazan kalem yazmaz olmuş, yazıları değişmeyecek şekilde kesinleşmiştir. Bundan sonra takdirde herhangi bir değişiklik söz konusu değil” demiş. Ne anlatıyor İbni Abbas’a Efendimiz aleyhisselam? Ayakta durmayı anlatıyor kardeşler. Bunun da iki esası var: Bir; Allah’ın sana yardım etmesini istiyorsan daraldığında, keyfin yerindeyken Allah’ı hatırla. Sıkışınca “ya Rabb’i” diyebilmek için sıkışmadığın zamanda “ya Rabb’i” demen lazım. Bu bir. İkincisi; kadere imanı öğretiyor. “Bütün insanlık birleşseler sana bir yudum su vermek isteseler kaderde yoksa

bunu sana veremezler. Kader yazıldı bitti, kaderin kalemı kalktı. Bütün insanlık toplansalar Allah'ın yazmadığı bir zararı sana verecek olsalar veremezler. Kurşun öldürmez, kader öldürür. Zehir öldürmez, kader öldürür." diye tembih etmiş İbni Abbas'a. Bunu başka bir rivayetinde şu şekilde anlatmış.

Tirmizi dışında bir rivayette de şöyle buyrulmaktadır. "Allah'ın emir ve yasaklarını gözet onu önünde bulursun. Bolluk içindeyken sen Allah'ı tanı ki o da seni darlığa düşünce seni tanısın. Bil ki senin hakkında yazılmamış olan şey başına gelmez. Sana takdir edilen de senden başkasına gitmez. Bil ki zafer sabırla, sevinç üzüntüyle, kolaylıkla da zorlukla birlikte" diye nasihat etmiş. Bu hadis-i şerifi de arkadaşlar, hem çocuklarımız için hem de kendimiz için inşallah istifadeli bir şekilde dinliyoruz.

Üçüncü hadis-i şerifi dinleyelim. "Enes Bin Malik radiyallahu anh diyor ki -Kim Enes Bin Malik? Efendimiz aleyhisselam Medine-i Münevvere'ye hicret ettiğinde Enes İbni Malik on yaşındaymış. Herkes Peygamber aleyhisselama bir kilo hurma götürüyormuş. Bir günlük bir yiyecek bir şey götürüyor. Enes İbni Malik'in annesi de dul bir kadın. Kocasından sadece bir çocuk kalmış. Kadın yalnız. O da Enes İbni Malik'in kolundan tutmuş: "gel yavrum" demiş. Gitmiş Efendimiz aleyhisselama: 'Ya Resûlullah!' demiş 'Herkes sana bir hediye getirdi. Ben fakir, dul bir kadını. Ben de bu çocuğu getirdim sana' demiş. Bırakmış Enes'i gitmiş. O da Efendimiz aleyhisselam vefat edinceye kadar Efendimiz aleyhisselamın evinde onun hizmetçisi gibi kalmış, evlat gibi efendimiz aleyhisselam onu büyütmüş. Hazreti Enes kendi anlattıklarından anlaşılıyor ki biraz haşere bir çocukmuş. Mesela; Efendimiz aleyhisselam onu bir gün bir yere göndermiş. Bekle bekle gelmemiş Enes. Çıkmış dışarı bakmış Enes çocuklarla oynuyor. Ensesinden tutmuş: "Enes gitmedin mi gönderdiğim yere" demiş. Akıllı çocuk: "gidiyorum ya Resûlullah" demiş. "Gidiyorum" demiş. "Peki" demiş. Efendimiz hemen bırakmış oyunu, gitmiş. Başka bir zaman evde tabak kırmış, çanakları kırmış. Şimdi bu olayı anlatıyor burada:

"On sene Resûlullah'ın yanında kaldım. Bir gün "yahu niye bunu yaptın" dediğini duymadım. Bir gün Âişe annemizin tabağını kırmış. Şimdi çocuk eve girip dolaşiyor. Tabak demek arkadaşlar işte üç yüz altmış parçalı tabakları vardı, porselen takım. Öyle değil. O hayat, üç tane çömleğin var birinde yemek pişiriyorsun. Öbürünü sofraya getiriyorsun. Öbürünü de su içmek için kullanıyorsun. Üç çömlek o da orada yapılmıyor. Medine toprağı kumlu olduğu için çömlek yapılmıyor. Ta Yemen'de yapılacak da gelecek de çömlek, tabak dediğin o. Bir tanesini kırdın mı ne demek oluyor bu? O gün ya su olmayacak evde ya yemek olmayacak. Yani on iki parçalının bir tanesi kırıldı mı on bir parça ile idare edersin. Ne fakru zaruret! Ne yapacaksın? Öyle değil arkadaşlar. Kırıldı kelimesini o şartlara göre düşünün. Yani "takım bozuldu" diye kızmıyor annesi. "Nerde yemek yiyeceğiz bugün" onu düşünüyor da kızıyor. Yemek pişirdi komşudan gidip onun çömleğini emanet alacaksın. Yemek pişireceksin geri götüreceksin.

Şimdi böyle bir olayı bakın nasıl anlatıyor. Yani misafir gelmeden önce hiç işe yaramayacak içinde çiçek bile olmayan vazoyu yana kaydırıldığı için çocuk, çocuğunu döven annelere bu hadisi okuyoruz şimdi. Yani vazunun içinde çiçek bile yok, hiçbir şey yok. Misafir gelince onu görecektir Çin malı bir vazo. O da gerçek Çin malı da değil taklit mesela. O ortada duracaktı. Dantelin üstünde kenara kaydırıldı diye çocuğa nasıl fırtınalar koparan anne-babalara Efendimiz aleyhisselam nasihat ediyor. Enes İbni Malik radiyallahu anh diyor ki: "Peygamber aleyhisselama on yıl hizmet ettim. Emrettiği bir işi geciktirdiğimde veya yapmadığımda beni kınamadı. Ev halkından biri beni kınayacak olsa ona da şöyle derdi: "Bırakın onu olması gerekseydi olurdu." En kızdığı şey buymuş bırakın onu olması gerekseydi olurdu. "Niye bunu yapmadınız, niye gitmedin azarlıyor hanımları. "Olsaydı olurdu, bırakın çocuğu" bu

kadar. Kendisi iş tembih etmiş. Tembih ettiği işi yapmadığını görmüş sokakta yine azarlamamış. Hani şöyle anlaşılabilir. Kadın çocuğu azarladı mı baba: “bırak çocuğu, ne azarlıyorsun” filan der ya öyle değil. Yani hanımlarını azarlamıyor kendisi de böyle bir işi aksattığı zaman çocuğu perişan etmiyor.

Yine Enes radiyallahu anh diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme on yıl hizmet ettim. Vallahi bana “üf” demedi hiç.” O, Enes “eh” dediğini hatırlamıyor hiç. Hâlbuki haşere bir çocukmuş. Kendi hatıralarından anlaşılıyor. “Bir iş için: “neden böyle yaptın böyle yapmasaydın ya” demedi diyor.

Arkadaşlar,

Bu hadisi dinledikten sonra bir küçücük oyuncak için çocuklarımızı ne kadar azarladığımızı hatırlayıp Peygamber’den utanalım. Herkes kendine göre bu hadisi-i şerifi yorumlasın. Bir başka hadisi-i şerife geçelim. Ebu Musa radiyallahu anh diyor ki: “Bir oğlum oldu. Onu Peygamber aleyhisselama getirdim. Adını İbrahim koydu. Çiğnediği bir hurmayı ağzına koydu. Mübarek olması için dua etti.” Bu hadiste başka bir özellik var arkadaşlar. Adamın çocuğu oluyor. On dakika sonra kundağa sarıyor. Doktora muayeneye götürür gibi önce Peygamber’ine götürüyor. Bu önemli bir ayrıntı. Sonra da Efendimiz aleyhisselam o esnada hurma yiyormuş, yediği hurmadan ağzına koymuş çocuğun. Tatlandırmış ağzını bu da böylece sünnet olduğu ortaya çıkıyor. Çocuğun adını Efendimiz aleyhisselam koymuş. Bundan kendimize pay çıkaralım inşallah.

Başka hadis-i şerifi okuyoruz. Mü’minlerin annesi Âişe radiyallahu anha diyor ki: -rivayet ediyor- Peygamber aleyhisselam bir çocuğa şöyle dua etmişti: “Onu iyi, muttaki ve reşit kıl. Onu İslam üzere büyüt.” Allah uzun ömürler versin. Bir yastıkta kocayasınız değil arkadaşlar. Dua, muttaki olması için. Reşit demek akli başında iyi insan demek. “İslam üzere büyüsün.” Bunu da sünnet olarak alıyoruz. Semüre Binti Cündüb radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden şöyle buyurduğunu rivayet etmiş: “Her çocuk akikası ile rehindir. Yedinci gününde akikası kesilir. Saçları tıraş edilir. Ve adı konur.” Arkadaşlar akika diye bir kurban çeşidi var. Bir çocuk doğdu mu erkekse yedinci gün iki tane koç kurban edilir. Kızsa bir koç kurban edilir. Buna “akika kurbanı” denir. Çocuğun kazaya, belaya karşı, musibetlere karşı sigortası akika kurbanıdır. Mühim bir sünnettir. Eğer bir insan mesela; askerî ücretle geçiniyor. Zaten elektrik parasını zoraki çıkarıyorsa bu sünneti çocuğun ileriki yıllarına erteleyebilir. Ama çocuk doğmadan altı ay önce kundakları, beşikleri hazırlanmış daha doğup doğmayacağı belli değil kadın hamile kaldığı gün çarşı pazara düşmüş. Beşikler, kıyafetler çocuk şişman mı doğacak belli değil. Zayıf mı doğacak belli değil. Kız mı oo her türlü oyuncağı bile satın alınmışsa akikası da kesilsin. “Askerî ücretle geçiniyoruz” yok o zaman. Askerî ücretle geçiniyordun da niye bu kadar masraf yaptın? Bu akika kurbanı da çocukla ilgili Efendimiz’in talimatı ne buyuruyor: “rehindir çocuk” diyor. Akikası çocuğun, kazaya belaya karşı sigortasıdır. Bunu ihmal etmemeyi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden öğreniyoruz.

Ebu Eyüp El-Ensarî radiyallahu anh diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi şöyle buyururken işittim: “Kim annesi ile yavrusunun arasını ayırırsa Allah da kıyamet günü onunla sevdiklerinin arasını ayırır.”” Burada pek çok kardeşimiz bunun ne demek olduğunu anlamaz, bekârdırlar, “çocukla annesinin arasını ayırmak ne demektir” diye düşünürler. Ama evli insanlar, bu toplumda yaşayıp da boşanma davaları gören insanlar buna dikkat etmeleri lazım.

Arkadaşlar,

Bizim Şeriat’ımızda boşanma halinde buluş çağına kadar olan çocuklar anneye kalır. Filan kanundan istifade edip şöyle yapıp böyle yapıp çocuğu annesinden almak büyük bir vebaldir. Şu kadar ki anne tıbben çocuğa sahip olamayacak kadar özürlü bir kadınsa ona bir diyeceğimiz yok. Ama onun dışında paranın gücünü kullanarak, kaliteli avukat tutarak filan çocukları annesinden almak vebaldir. Şu da olabilir: Anne dinsiz, mülhide bir kadındır. Çocuk onun yanında dinsiz yetişecek korkusu olursa başka hilelere başvurulabilir. Sadece boşanmanın intikamı olarak anneleri çocuklarından ayırmak büyük vebal arkadaşlar. Bunu da bir kenara not etmiş oluyorum.

Bir başka hadis-i şerifi daha önce konuşmuştuk yine burada dinliyoruz. Abdullah bin Şeddad babasından rivayet ederek şöyle anlattı: “Bir yatsı namazında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Hasan veya Hüseyin’i taşıyarak bize geldi. Önümüze geçti. Çocuğu yere koydu. Namaz için tekbir aldı. Namaza başladı. Secdeye kalktığında uzunca secdede kaldı. Babam diyor ki: “Başımı kaldırıp baktım. Çocuk Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem omzunda duruyor. O da secde ediyordu. Ben yeniden secdeye döndüm. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem namazı bitince insanlar dediler ki: “Ya Resûlullah! Namazda secde ettin. Secdeyi uzattın. Bir şey oldu ya da sana vahiy geliyor zannettik.” O zaman şöyle buyurdu: “Hiçbiri olmadı. Şu yavrum sırtıma bindi. Onu hemen indirmek hoşuma gitmedi, zevki geçsin istedim.”

Arkadaşlar,

Diyecek hiçbir söz yok. Hiçbir söz yok. Yani bize mi ölçersin, çocuk hakları evrensel beyannamesine mi ölçersin bilmiyorum. Hiç diyecek bir şey yok arkadaşlar. Yani sahabi ne zannetmiş? Koca sahabi Hazreti Şeddad secdede iken kaldırmış başını, Peygamber öldü zannetmiş. Bakmış Peygamber orada gene secdeye kapanmış. Namazını bozacak hale gelmiş. Kim bilir on dakika- on beş dakika öyle bekliyor, çocuğun keyfi gelecek de inecek de Peygamber secdeden kalkacak. Hiç kıyas edemiyorum, bir söz söyleyemiyorum. Acayip bir iş arkadaşlar, Allah yardımcımız olsun, yani bize yardım etsin Allah.

Enes bin Malik radiyallahu anh diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir gün sabah namazını kısa kıldırdı, normalde sabah namazında üç-üç buçuk sayfa okurdu iki rekâta. Kur’an sayfası, zammı sure olarak. O gün kısa kıldırdı. Neden namazı kısa kıldırdığı kendisine sorulunca şöyle buyurdu: “Bir çocuk ağlaması duydum. Annesinin de bizimle namaz kılıyor olabileceğini zannederek namazı kısa kestim ki annesi onunla ilgilenebilsin.” demiş. Şimdi kadın namaz kılıyor. Mescittedir büyük ihtimalle, namaz kılıyor. Çocuk ağladı. Ee anne namazı bırakıp çocukla ilgilenmez ki. Peygamber’in arkasında çocuk ölse sahabi o namazı bırakmaz. Kuyuya düşse bırakıp gitmez. Bunu biliyor Efendimiz aleyhisselam. **إِنَّا لَنَدْعُوهُ بِأَسْمَائِهِ** okumuş namazı bitirmiş. Annesi gitsin çocukla ilgilen, çocuk çok ağlamasın diye. Ama ben merak ediyorum. Misafir geldiği zaman da böyle yapar mıydı acaba? Yani misafirle meşgul olduğu için böyle olur muydu? O ayrı bir konu tabi. Misafir ya da mesela maç var o gün ya da iyi bir film seyrediliyor. O film seyretmediği için film seyredirken çocuklarına ne yapardı bilmiyoruz arkadaşlar. Namazında buymuş ama. **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ**

Arkadaşlar,

Çok eksikimiz var, çok eksikimiz. İşte Peygamberimiz bu sallallahu aleyhi ve sellem.

İbn Abbas radiyallahu anhuma anlatıyor: -Yine bir önceki hadis-i şerif- “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem süt verilmişti, bir tas süt hediye etmişler. Sağında ben oturuyordum, solunda da Halid bin Velid vardı.” On yaşında çocuk Efendimiz sağ tarafında oturuyormuş, Halid bin Velid de İslam orduları başkumandanı o da sol tarafında oturuyormuş. Bana dedi ki: “Halid’e ikram etmeme izin verir misin?” Şimdi sağındaki on yaşında çocuk, sol tarafındaki de koca Halid bin Velid. Sünnet sağ taraftakine vermek. Ama sağ taraftaki çocuk. Sol tarafındakine ikram etmek istiyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. “Buyur süttten iç” diyecek şimdi oradaki çocuğu atlamak da hoşuna gitmiyor. Tutmuş bu sefer İbn Abbas’tan izin istemiş: “Yavrum müsaade edersen” şimdi kendisi süttten içmiş zaten. Geri kalanından “Halid’e vereyim o da içsin, sonra sen iç diyor.” Ama İbn Abbas bu zamanın çocuğu değil arkadaşlar. O, o zamanın çocuğu bakın ne cevap vermiş: “Halid’e ikram etmeme izin verir misin?” Ben de dedim ki: “Resûlullah’ın arttırdığı bir şeydeki nasibimi kimseye veremem.” Bunun üzerine ben içtim sonra da Halid içti.

Ama dert ne arkadaşlar: Şimdi Efendimiz tasa dudağı değdi ya şimdi Halid de bekliyor aynı yere dudağını değdirecek. Süt değil dertleri şimdi. Dudağın değdiği yere dudak değdirecekler. Halid açığöz, İbn Abbas daha açığöz. Madem örf olarak sünnet olarak önce sağdakine vereceksin ver. “Ama yavrum biz buna İslam ordularını teslim ettik, sen ne yapıyorsun” filan yok. “Peki, yavrum” demiş, vermiş sütü ona sallallahu aleyhi ve sellem.

Âişe radiyallahu anha anlatıyor: “Bedevilerden bir grup -Bedevi arkadaşlar bizdeki köylü demek köylü- Bedevilerden bir grup Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ziyarete geldiler. “Siz çocukları öpüyor musunuz” diye sordular. “Evet” denmesi üzerine: “Vallahi biz öpmeyiz” diyerek çıktılar. Bunun üzerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki: “Allah kalbinizden merhameti almışsa ben ne yapabilirim?” “Ne yapalım sizin örfünüzde öyle” falan buyurmamış. Kaba, merhametsiz adam. Yani Peygamber’in bile hayrı yok onlara çocuk öpmedikleri için. Ama arkadaşlar, kendi çocuğunu ha. On beş yaşında kız çocuğunu öpmek filan yok. Komşu çocuklarını öpmek yok. On yaşına kadar bütün bu zaten öpmeler, kız çocukları yedi sekiz yaşından sonra sadece babaları, dedeleri, amcaları tarafından öpülebilir. Bu erkek çocukları için bir, bir de küçük çocuklar için.

Ebu Leyla radiyallahu anh şöyle anlatıyor: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında bulunuyordum. Göğsünün veya karnının üstünde yani ya omzuna çıkmış ya da böyle karnının kenarında Hasan ya da Hüseyin vardı. Baktım çişini akmaya başladı. Hemen kalktık, buyurdu ki: “Bırakın yavrumu. Ürkütmeyin onu, çişini bitirsin.” buyurdu. Arkadaşlar bu olay Bizans’tan kendisine elçi geldiği bir zamanda olmuş. İşte elçiler gelmiş, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem tembih etmiş: “benim yanıma kimseyi sokmayın yabancılarla görüşüyorum”. Biraz sonra da bu çocuk gelmiş torunu, “dedeme gideceğim, dedeme gideceğim”. Oradaki kapıcı da bir tokat vurup yapıştırarak bir kenara ya “yapma yavrum, etme” cedelleşiyor. Efendimiz de kalkmış: “size tembih etmedim mi gürültü yapmayın, yabancı misafirler var” diye. O da işaret etmiş yani torunun ne diyeyim. “Haa” buyurmuş. “Kurallar büyükler içindir, çocuğa kural konmaz, gel yavrum” demiş. Almış götürmüş. O da intikam için çıkmış dedesinin omzuna. Biraz sonra da işemeye başlamış.

Şimdi bakın arkadaşlar! Uluslararası bir toplantıda, yabancı bir ülkenin elçilerinin toplantısında çocuk üzerine işiyor Ebu Leyla hazretleri de kalkmış çocuğu kapacak ki üstü ıslanmasın. Normal sanki çocuk su içiyor gibi: “bırakın yavrumu” demiş, “çişini tamamlasın”. Arkadaşlar, bu bu Peygamber başka

bir âlemde. Tekrar bunu okuyalım. Yarıda kestik. "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında bulunuyordum. Göğsünün veya karnının üstünde Hasan ya da Hüseyin vardı, baktım çişini akmaya başladı. Hemen kalktık. Buyurdu ki: "Bırakın yavrumu, ürkütmeyin onu, çişini bitirsin." Sonra üzerine su döktü. Ardından yani bir kova su getirip gömleğinin üstüne döktü. Ardından sadakaların bulunduğu ambara gitti. Çocuk da peşinden gitti ve bir hurma alıp ağzına koydu. Peygamber aleyhisselam o hurmayı eliyle çıkardı ve: "bize sadaka helal olmaz" dedi.

Arkadaşlar,

Fark burada işte. Üstüne işenirken yavrusunu üzmüyor. Ümmet'in malından bir hurma yiyince ağzından çıkardı onu. O merhamet yok o zaman. Orada merhamet yok. Dinden helal, haram konusunda taviz yok. Üstüne işedi, "işesin çocuk". Şimdi nasıl arkadaşlar? Şimdi ters çevirmiş bulunuyoruz bu işi.

Ebu Said el-Hudri radiyallahu anh Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu rivayet ediyor: "Kimin üç kızı veya üç kız kardeşi ya da iki kızı veya iki kız kardeşi olur da onlara iyi davranır ve onlarla ilişkilerinde Allah'tan korkarak davranırsa ona cennet vardır." Arkadaşlar, üç kız büyüten veya üç tane kız kardeşe bakana cennet vaat etmiş Efendimiz aleyhisselam. Bir sahabe kalkmış: "Ya Resûlullah bunu iki deseydin, ben kurtarırdım." demiş. "İki buyurmuş" Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Ondan sonra da bu hadisi böyle düzeltmiş. Allah o sahabiden razı olsun nicelelerini kurtarmış oldu.

Yani arkadaşlar, şunu da unutmayacağız yalnız. Kelepur olsa böyle vaatte bulunmazdı. Çok rampa bir yoldur bu. Yani besliyorsun damızlık olarak, evlendiriyorsun değil bu. Ümmet'e ana yetiştiriyorsun sen, o demek. Yani doktor yaptın, kimyager, mühendis yaptın. Onlardan söz etmiyor Efendimiz aleyhisselam. "Velut" doğurgan, doğurduğu iffetli kadın yetiştiriyorsun sen. Paye buna veriliyor.

Ebu Rafi bin Amr el- Gifari'nin amcası anlatıyor: "Çocuktum, ensarın hurmalarını taşıyordum. - Hurma olmuş böyle büyük erik kadar oluyor olduğu zaman. Çocuk aşağıdan taş atıyor salkımları düşürüyor.- Beni Peygamber aleyhisselama şikâyet ettiler. Bana dedi ki: "Yavrum neden hurmaları taşıyorsun?" "Yiyorum" dedim. -Yani yiyorum sözünden bizim hurmamız yok, karnım aç demek istemiş çocuk.- "Hurmayı taşılama altına düşenden ye." dedi. Sonra da başımı sıvazlayıp şöyle dua etti: "Allah'ım karnını doyur." demiş. Burada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in hareketinde bir incelik var arkadaşlar. Hem ev, mal sahibini yani hurmaların sahibini tatmin etmiş hem de çocuğa ne yapması gerektiğini öğretmiş bunun da ötesinde ana sorunu, çocuğun gözünün doyması sorununu, karnına meyve gitmesi sorununu Allah'a havale etmiş. "Yani bu çocuğu doyur ya Rabb'i çünkü aç olduğu için böyle yapıyor" diye dua etmiş Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Numan bin Beşir radiyallahu anh anlatıyor: "Babam bana bir yer verdi. Amra binti Revaha: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'i şahit tutmadıkça razı olmam" dedi. Adamın iki hanımı var. Bu Amra binti Revaha bu Numan bin Beşir'in annesi diyelim veya üvey annesi diyelim. O da başka çocukları da var. Şimdi bu arsayı bu çocuğuna vermiş, o da "Resûlullah bunu onaylarsa olur. Resûlullah şahit olsun." demiş. O da tutmuş Efendimiz aleyhisselama gelmiş. Bakın aralarında ne konuşma geçmiş: "O da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e geldi. Amra binti Revaha'dan olan bu oğluma bir yer verdim, illa senin şahit olmanı istedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Diğer çocuklarına da aynısını verdin

mi?" diye sordu. "Hayır" deyince şöyle buyurdu: " Allah'tan korkun ve çocuklarınız arasında adil davranın." O da döndü verdiğini geri aldı."

Arkadaşlar,

Bunun özeti şu. Yani dört tane dairen var. Çocuklarından bir tanesi sana becerip yağcılık yapıyor, tutup dairenin birini ona tapuluyorsun. Üç tane dairen kalıyor, sen ölünce de o üç daireyi altı kardeş bölüşmek zorunda kalıyorlar. Bir tanesi kelepurdan daire sahibi oluyor tapu onun üzerinde olduğu için. Şimdiki tam anlamıyla bu olay bu. Efendimiz aleyhisselama bu zat geldiğinde Allah'tan korkmasını tavsiye etmiş, geri gitmiş. Başka bir sahabi benzer bir olayla gelince: "ben zulme şahitlik yapmam, geri git" buyurmuş. Başka bir hadis-i şerifte de buyurmuş ki: "Böyle yapanlar kıyamet günü felçli yaratılacaklar ve herkes anlayacak ki bu çocukları arasında dengesiz hareket eden bir babaydı."

Arkadaşlar,

Ya malı bırakın kendi arasında nasıl bölüşürse bölüşsünler yahut da adil bir şekilde, birisine zulüm olmayacak şekilde bu malı paylaştırmak lazım. Daha da iyisi, hepsini Allah için infak edersen onlara da dert kalmaz, o da fena bir yol değil.

Ebu Umame diyor ki: -burada bazı fikhî meseleler var ama vakit çok gecikti bununla idare edelim- Ebu Umame diyor ki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Hayber'den dönüyordu yanında da iki köle vardı. Birini Ali Bin Ebi Talib'e verdi ve ona şöyle dedi: "Onu dövme, ben namaz kılanların dövülmesini yasakladım. Bunu da namaz kılarken gördüm."

Arkadaşlar,

Zihinlerimizi bir miktar durduralım, ölçüye dikkat ediniz. Hazreti Ali'ye bir köleyi hediye ediyor ama köle onun elinde Müslüman olmuş ve Efendimiz aleyhisselam onu namaz kılarken görmüş. Kıyamete kadar geçerli talimatını vermiş: "Namaz kılan dövülmez." Vele ki evi yaksın Allah'a secde için toprağa inmiş bir kafaya tokat yok arkadaşlar. Eğer çocuk bir kere seninle bayram namazına geldiyse namaz kılıyor demektir. Arkadaşlar ne yaparsınız, ne edersiniz, bu hadisi nasıl yorumlarsınız bilemem. Efendimiz'in talimatı çok açık: "namaz kılanı dövmeyi yasakladım" buyuruyor. Bir alın secdeye kapanıyorsa Allahuekber diyorsa Ettahıyyatü'ye oturuyorsa bir vücut ona tokat yok. Napacağız, nasıl söz geçireceğiz? Başka çare bulacağız.

Ebu Mesut el Bedri anlatıyor: "Bana ait bir hizmetçiyi dövüyordum. Arkamdan: "Ebu Mesut bilesin ki" diyen bir ses duydum, sinirimden sesi tanıyamadım. Sesin sahibi yaklaşınca Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olduğunu anladım. "Ebu Mesut bilesin ki, Ebu Mesut bilesin ki" diyordu. Elimdeki kırbacı attım bana dedi ki: "Ebu Mesut Allah'ın senin üzerindeki gücü senin bu çocuğun üzerindeki gücünden fazladır." "Ondan sonra bir daha köle dövmedim" demiş Ebu Mesut radiyallahu anh.

Arkadaşlar,

"Niye vuruyorsun, yazık günah değil mi" filan değil temelleri kazımış Efendimiz aleyhisselam. Gücün yetiyor, çocuğu dövüyorsun. Allah'ın gücü daha yüksek, O seni her gün dövmüyor. Her gün sana

azap etmiyor. Her kusurun için bir tokat vurup bir tarafını felç edebilirdi Allah. Allah'ın tokadı da öyle. Ama bu kadar gücü kuvveti olan Allah senin her gün yüzlerce kusurunu affediyor, tokatlamıyor. Niye bu çocuğu dövüyorsun sen? Çocuk kıpırdamıyor sen dövüyorsun. Arkadaşlar mantık bu. Yani gücün var diye dövüyorsun, Allah gücü olduğu halde azap etmiyor sana, affediyor. Sen Allah'ın affından hoşlanıyorsun ama kendin affetmiyorsun, bu durum yanlış. Bu hadis-i şerifi arkadaşlar sinirli babalara armağan ediyorum.

Abdullah bin Amir radiyallahu anh anlatıyor: Ben çocukken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem evimize geldi. Ben dışarıda oynuyordum. Annem beni çağırıp "gel sana bir şey vereceğim" dedi. Peygamber aleyhisselam ona "ona ne vereceksin" diye sordu. "O da hurma veririm" dedi. Resûlü Ekrem: "Vermeyecek olsaydın bu sana bir yalan yazılırdı."

Arkadaşlar,

Çocuklara konuştuğumuz sözler, noterin önünde imza attığımız sözlerle aynıdır. Velew çocuk iki yaşında olsun ya ağzını fermuarla çocuğa vaatte bulunma, söz verme, konuşma. Ya da verdiği sözü yerine getireceksin. Noterde imza attığın şeyi tahakkuk ettirmedeğinde neyse o çocuğa verdiği söz de bu arkadaşlar. Bu nedenle çocuklarla konuşurken boşboğaz konuşmayalım. Kuru vaatlerde bulunmayalım, dediğimizi yapalım. Elbette çocuk bizi mahkemeye veremez. "Geçen sene bana vaat ettiği kumandalı arabayı almadı, hakkımı talep ediyorum" diye üç yaşındaki herhalde yapamaz bunu. Lakin derin bir şeye temas ediyor Efendimiz aleyhisselam. Yalan temeli atıyorsun, çocuğun üzerinde, yalan tohumu atıyorsun. Attığın o tohum çocukta çınar olacak sonra "bu çocuk niye yalan konuşuyor" diye soruşturma yapacaksın bir de üstelik. Sen üç yaşında çocuğa yalan konuşacaksın. On yaşında yalan konuşunca çocuk, ayet hadis okuyacaksın: "yavrum Peygamber Efendimiz buyuruyor ki" diye başlayacaksın. Senin attığın tohumu Peygamber'e budattırmaya çalışacaksın sonra. Elbette çocuğa da yalan konuşmayacağız, başkalarına zaten hiç yalan konuşmayacağız.

Kardeşler,

Efendimiz aleyhisselatu vesselamın çocuklarla ilgili sözleri, bizi eğiten sözleri şüphesiz bunlardan ibaret değil. Belki yüzde birini biz ancak konuşabildik, belki daha da azını konuşabildik ama bunlarla amel etsek mücahit yavrularımız olur. Çünkü kardeşler, önemli olan bizim ihlâsımız, bizim temiz hareketlerimizdir. İşi yapan Allah'tır celle celâlu. Allah bizi sağlam görürse yedi nesil sonra bile olsa bereketini verir işin. Meşhur Hızır aleyhisselamla Musa aleyhisselamın buluşması olayı var arkadaşlar. Bilhassa tasavvufla ilgilenen kardeşlerimiz bu olayı çokça dinlerler. Kur'an-ı Kerim'de anlatılan, Kehf suresinde anlatılan bir olay bu. Meşhur Musa aleyhisselamın söylediği bir sözün aslını ona göstermek için Allahu Teâlâ Hızır aleyhisselamla onu buluşturdu. Hızır aleyhisselam üç farklı olayda Musa aleyhisselamı sabır imtihanından geçirdi. Bunları vaktimiz yok, uzun anlatmayayım. Bir tanesi de Musa aleyhisselamla ve Hızır aleyhisselam beraber bir köyde akşamlamak istediler. Köylüler bunları kovdular, misafir etmediler. Onlar da köyden çıkarken bir bahçenin duvarına dikkat ettiler, duvar çöküyordu. Musa aleyhisselam sinirli bir vaziyette köyden çıkarken Hızır aleyhisselam "bekle" dedi. "Bu duvarı tamir edelim" dediler. Hızır aleyhisselam tuttu, duvarı tamir etti. Musa aleyhisselam sinirlendi. "Bize bir bardak su vermeyen adamların bahçesinin duvarını tamir ediyorsun sen" dedi. Hızır

aleyhisselam da "demek seninle yola çıkılmaz biz ayrılalım" dedi. Ayrılmışlar, kavga edip ayrılmışlar diyelim.

Arkadaşlar,

Hazreti İbni Abbas diyor ki bakınız şimdi: "O duvarın bu projesi, o yetim çocukların babasına ait değil, babalarına da ait değil, dedelerine de değil, dedesine değil, dede." Yedinci dedesine ait bir hatıraymış bu. Çocukların yedinci dedesi Allah'tan korkan, muttaki bir adammış. Bu dedenin yedinci dedenin takvasından dolayı Allah bir peygamberle Hızır aleyhisselamı duvar işçisi olarak kullanmış orada. Dolayısıyla bundan ne dersi anlıyoruz biz? Eğer biz ciddiye alırsak bizim takvamız yedi nesil sonra bile meyve verir arkadaşlar, Allah'ın izniyle. Biz suluysak ilk nesil de gitti zaten. Allah yardımcımız olsun. Kardeşler bizim Kudüs davamız kadar ciddi bir dava, çocuk davamızdır. Belki de farzı ayn olması bakımından herhangi birimizin evindeki çocuk sorunu, çocuk eğitimi, çocuk yetiştirme meselesi Mescidi Aksa'dan daha ciddi bir sorundur arkadaşlar. Allah'tan yardımını dileyelim, bize yardım etsin. Başka türlü tek başımıza yapabileceğimiz bir iş değil. İnşallah herhangi birimizin yetiştirdiği bir çocuğa vesile olursa bu hadis-i şerifleri öğrenmiş olmamız hepimize kıyamet günü yeter.

Vel'hamdulillahi Rabb'il âlemin.